

ODESZLI NA WIECZNĄ WARTĘ

ŻYŁ ORGANIZACJĄ

hm. Jan ROSSMAN „WACEK”, „KUNA” (1916 — 2003)

Jan Rossman urodził się 6 grudnia 1916 r. w Warszawie. We wrześniu 1926 r. rozpoczął naukę w Państwowym Gimnazjum im. Adama Mickiewicza — maturę zdał w 1934 r. i został studentem na Wydziale Inżynierii Politechniki Warszawskiej.

W 1929 r. wstąpił do 3 Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. x. Józefa Poniatowskiego, jednej z najstarszych i najlepszych drużyn w Warszawie. W latach 1935-1936 był jej drużynowym. Po kursie instruktorskim nad Wigrami w 1935 r. został podharcmistrzem, a w 1938 r. harcmistrzem. Zajmował się kształceniem instruktorów Warszawskiej Chorągwi Harcerzy i współpracował z hm. Aleksandrem Kamińskim w Wydziale Kształcenia Starszyny Głównej Kwatery Harcerzy. Między innymi był współtwórcą „Kursów wigierskich” i Szkoły Instruktorskiej w Górkach Wielkich.

We wrześniu 1939 r., gdy nie udało mu się ochotniczo wstąpić do wojska, pracował w Komisariacie Cywilnym przy Dowództwie Obrony Warszawy. W latach 1940-1944 pracował w Warszawskim Zarządzie Miejskim.

Po kapitulacji Warszawy w 1939 r. był członkiem Związku Walki Zbrojnej, potem Armii Krajowej. Do harcerstwa — wówczas Szarych Szeregów — „wrócił” w 1941 r. jako komendant Okręgu Północ (w 1944 r. był komendantem „Uła Wisła”). Równocześnie był kierownikiem Wydziału Kształcenia Instruktorów Głównej Kwatery. Twórca „Szkoły za lasem” dla podharcmistrów i „Kursów charyzmatycznych” dla harcmistrów. W latach 1943-1944 członek ścisłej „Pasiaki”.

Podczas Powstania Warszawskiego oficer w dowództwie harcnerskiego batalionu „Zośka” w walkach na Woli i Starym Mieście. Następnie organizator łączności kanałowej między Starym Miastem, Żoliborzem i Śródmieściem. Po upadku Powstania w obozach jenieckich, a następnie w Niemczech, Paryżu i Londynie.

W 1946 r. powrócił do kraju. Podjął przerwane studia na Politechnice Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego, a następnie tytuł doktora nauk technicznych.

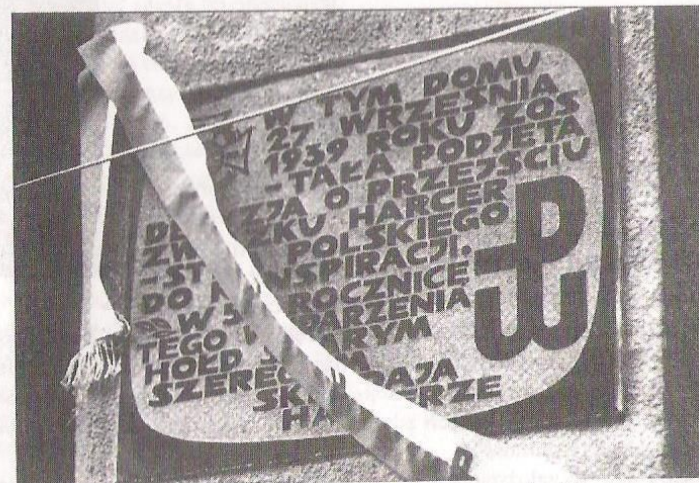
Był wykładowcą na Politechnice Warszawskiej, Politechnice Łódzkiej i w Szkole Głównej Planowania i Statystyki. Dwukrotnie przebywał w Zairze na Uniwersytecie w Kinszasie jako profesor budowy mostów. Odbudowywał Warszawę — był współtwórcą Trasy W-Z i projektantem wariantów budowy warszawskiego metra.

Po wojnie wrócił również do harcerstwa. Kształcił młodych instruktorów — odszedł wraz z innymi, gdy powstała Organizacja Harcerska ZMP. W 1956 i 1957 r. razem z Aleksandrem Kamińskim i innymi instruktorami brał udział w działaniach na rzecz odnowy ZHP. Uczestniczył w Zjeździe Łódzkim. Razem z „Kamykiem” odszedł ze służby czynnej w okresie, gdy uznał, że przekroczona została „granica kompromisu”. Ale nigdy nie odszedł z harcerstwa.

Przez lata gromadził dokumenty, wspomnienia, prasę harcnerską. Żył organizacją i bardzo wiele o niej wiedział. Pozostawał w cieniu swych wielkich harcnerskich przyjaciół, nigdy nie wywyższał się, nie przeceniał swej pracy w organizacji. Z radością spotykał się z wieloma harcnerzami i instruktorami, przekazując im wiedzę a także głęboką mądrość życiową. Nigdy nie zapomniał o swojej macierzystej 3 WDH przy Liceum im. A. Mickiewicza. W tym liceum przez wiele lat pełnił funkcję prezesa Stowarzyszenia Wychowanków.

Aktywnie uczestniczył w przemianach harcerstwa w latach 1989/1990, wybierając drogę pozostania z młodzieżą i razem z nią dążąc do odnowy ZHP. To on był inicjatorem listu „Bandy Czworą” do władz

w obronie jedności harcerstwa, on zaproponował kandydaturę hm. Stefana Mirowskiego na przewodniczącego Związku Harcerstwa Polskiego.

We wrześniu 1989 r. w 50. rocznicę powstania Szarych Szeregów przed tablicą pamiątkową przy ul. Nokowskiego w Warszawie sfotografowano pełniących wartę hm. Stefana Mirowskiego i hm. Jana Rossmana.

Obaj pełnią już teraz wieczną wartę, jedni z ostatnich, „co jak kamienie rzucone na szaniec...” zawsze na służbie strzegą ideałów swego ukochanego harcerstwa.

hm. Halina WIŚNIEWSKA

Hm. Jan Rossman odszedł na wieczną wartę 13 czerwca 2003 r.